

Moedergevoelens

Als mens met een baarmoeder maar zonder kinderen ben ik vaak jaloers op het oppasexcuus. Dat is in drie soorten te onderscheiden: 'Ik kan er geen vinden', 'Ze heeft afgezegd' of 'Ik moet naar huis om af te lossen'. Bij menig vrijgezellenfeestje kijkt de bruid dan ook hoopvol naar mij als ze in de lampen wil hangen, ik word tenslotte niet de volgende ochtend om zes uur wakker gejeengeld.

Sinds de komst van hond Fred kan ik dit soort smoezen er eindelijk ook in gooien. Bij het bowlen met collega's: 'Jongens, ik taai af, Fred-dies oppas moet naar huis.' Op een feestje met confetti en slagroomtaart: 'Hè, wat jammer, ik móét nu echt de hond uitlaten.'

Inmiddels heb ik ook een heuse poule *dogsitters*. Ten eerste mijn vriend, die ik vaker kan inzetten dan ik had durven hopen. De overbuurman Mark, die zelf geen hond wil, maar dol is op Fred (het heeft hem de titel 'peetvader' opgeleverd). Een vrolijke dertiger die met Fred die hardloopt. Een jong expatstel, dat een vaste dag per week oppast. Mijn handleiding voor het reilen en zeilen van Fred lazen ze grondig, ze stelden aanvullende vragen en maakten nog net geen draaiboek in Excel. 'We're German', was hun uitleg. Iedereen is even liefdevol, van Fred hoor ik geen onvertogen blaf. Sterker nog: hij vindt het fantasistisch. Iets te.

Het begint me langzamerhand op te vallen. Zodra de oppas in zicht is, piept hij van geluk en stuitert op en neer als een springbok. Hij kwispelt niet, maar kontwiebelt en doet links en rechts een vreugdeplasje. Andersom is het tafereel geheel anders: als ik hem ophaal kijkt hij me vaak aan als een lauwe puber die naar wiskundebijles moet. Het doet me zelfs twijfelen aan zijn liefde voor mij. Ik google 'does my dog really love me?' en zoek naar antwoorden op de website thebark.com.

Uiteindelijk geeft mijn vriend de uitleg, die ik dan maar omarm: 'Wij zijn zijn vriendjes, jij bent zijn moeder.' Oftewel, ik ben saai, veilig, voorspelbaar, soms streng en misschien wel lief, maar lang niet zo speels als de oppas. En vooral: omdat ik toch ook andere dingen te doen heb, geef ik hem maximaal twintig procent van de tijd die ik met hem spendeer – en dat is bijna fulltime – aandacht. Een oppas speelt misschien wel tachtig procent van zijn korte tijd met hem. Ja, daar zou ik ook blij van worden.

Gelukkig zie ik ook tekenen van liefde, waar ik me aan vastklamp. In huis is Fred een soort sticker; hij loopt me overal achterna. Zodra ik op de bank zit, wil hij ernaast. En als mijn vriend en ik ruzie hebben, snelt Fred naar me toe om met mij mee te blaffen. Mijn conclusie: je hebt geen bevalling nodig om je moeder te voelen. Hoe woke is dat.

Maud Beucker Andreae

→ Maud Beucker Andreae is journalist, woont in Amsterdam en heeft sinds de pandemie een nieuwe huisgenoot: dwergpoedel Fred (1). Poes Pom (3) woont al langer bij haar. Ze heeft een latrelatie. persoonlijk@fd.nl

ILLUSTRATIE: BERTO MARTINEZ VIA UNIT

Andersom is het tafereel geheel anders: als ik Fred bij de oppas ophaal kijkt hij me vaak aan als een lauwe puber